

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

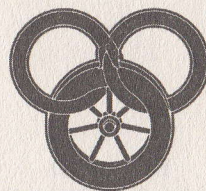
ROBERT JORDAN

Ciclul

Roata Timpului

cartea a șaptea

COROANA DE SĂBII

ambele termene reprezintă cea mai mare jignire. *Vezi, de asemenea, Războiul Aiel.*

unități de greutate: 10 uncii = 1 livră; 10 livre = 1 piatră; 10 pietre = 100 livre; 10 livre = 1 tonă.

unități de măsură: 10 inci = 1 picior; 3 picioare = 1 pas; 2 pași = 1 palmă; 1 000 palme = 1,6 kilometri; 5 kilometri = 1 leghe.

Valda, Eamon (VAHL-dah, AY-mon): Senior Căpitan nerăbdător al Copiilor Luminii, un bărbat care crede că nu poți pregăti cina fără să spargi ouă și că, uneori, este nevoie să dai foc hambarului ca să scapi de șobolani. Se consideră a fi un om pragmatic și profită de orice ocazie care i se oferă. Este convins că Rand al'Thor nu este decât o marionetă a Turnului Alb și că, foarte probabil, nici măcar nu poate conduce Puterea. Țelul vieții lui este să le urască pe Isoadele celui Întunecat (inclusiv pe femeile Aes Sedai, firește). *Vezi, de asemenea, Copiii Luminii.*

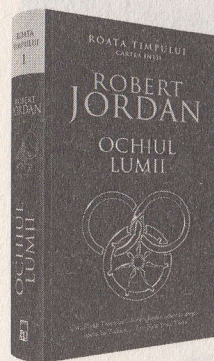
Vârsta Legendelor: Vârsta care se încheie odată cu Războiul Umbrei și Frângerea Lumii. O vreme când femeile Aes Sedai făceau minuni, nu doar le visau.

CUPRINS

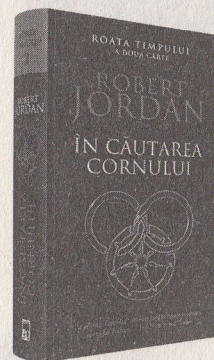
Prolog – Fulgere	11
1 – High Chasaline.....	65
2 – Curtea măcelarului	82
3 – Dealul dimineții aurii.....	108
4 – În Cairhien.....	127
5 – O coroană frântă	140
6 – Teamă veche și teamă nouă	154
7 – Curse și capcane.....	166
8 – O Conducătoare doar cu numele.....	188
9 – Două știuci argintii	201
10 – Ochi nevăzuți	223
11 – Un legământ	246
12 – O dimineață a victoriei	268
13 – Globul vânturilor	304
14 – Pene albe	326
15 – Insecte	344
16 – O atingere pe obraz	354
17 – Triumful rațiunii.....	370
18 – Așa cum plugul despică pământul.....	390
19 – Diamante și stele	407
20 – Pânze în interiorul Pânzelor.....	423
21 – Sărbătoarea „Noaptea Swovan“.....	437
22 – Mici sacrificii.....	452
23 – Țesătoarea din vecini.....	469
24 – Clanul.....	490
25 – Capcana sufletului.....	500
26 – Cuvinte irevocabile.....	510

27 - Singur	534
28 - Pâine și brânză	545
29 - Festivalul Păsărilor	563
30 - Prima ceașcă	577
31 - Mashia	590
32 - Sigiliul Flăcării	610
33 - O baie	629
34 - <i>Tăveren</i>	642
35 - În pădure	658
36 - Tăișuri	676
37 - Un răvaș de la Palat	699
38 - Șase etaje	710
39 - Promisiuni de respectat	734
40 - Sulițe	757
41 - Coroana de săbii	775
<i>Glosar</i>	808

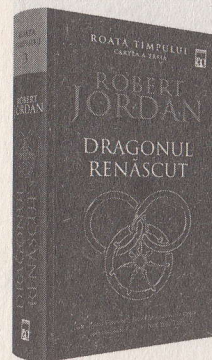
Seria
ROATA TIMPULUI

OCHIUL LUMII

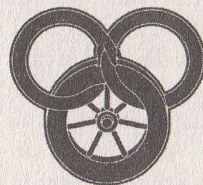

ÎN CĂUTAREA CORNULUI

DRAGONUL RENĂSCUT

PROLOG

Fulgere

De la fereastra înaltă și arcuită, la aproape optsprezece de metri deasupra pământului, nu cu mult sub Turnul Alb, Elaida vedea în depărtare, dincolo de Tar Valon, înspre câmpiile și pădurile mărginind întinderea Râului Erinin, care curgea dinspre nord și dinspre apus înainte să îmbrățișeze zidurile albe ale marelui oraș-insulă. Pe pământ, umbrele lungi ale dimineții trebuie să fi acoperit orașul, însă de la înălțimea aceea totul părea limpede și strălucitor. Nici măcar legendarele „turnuri nesfârșite“ din Cairhien nu rivalizau în realitate cu Turnul Alb și, cu siguranță, nici cu vreunul dintre turnurile mai mici din Tar Valon, deși li se dusesse vestea în lumea întreagă, atât lor, cât și podurilor lor suspendate.

La înălțimea aceea, o briză aproape constantă domolea căldura nefirească ce pusese stăpânire pe lume. Odată Sărbătoarea Luminilor trecută, zăpada ar fi trebuit să acopere pământul într-un strat gros, însă, cu toate astea, parcă era toiuł verii. Era un alt semn că se apropia Ultima Bătălie și că, într-adevăr, Cel Întunecat atingea lumea, în cazul în care n-ar fi fost de ajuns. Elaida nu permitea ca dogoarea s-o atingă nici măcar atunci când cobora din turn, desigur. Nu briza fusese motivul pentru care se mutase acolo, sus, în acele încăperi simple, în ciuda inconvenienței atâtor trepte.

Gresia simplă și pereții din marmură albă, decorați cu câteva tapiserii, nu se comparau cu grandioarea biroului și a încăperilor Supremei Încăunare Amyrlin. (Ca o paranteză, să reamintim despre ea că este Conducătoarea femeilor Aes Sedai. Este aleasă pe viață de Divanul Turnului, care constă din câte trei reprezentante ale fiecărei Ajah, numite „Conducătoarele Ajah”. Suprema Amyrlin deține deplina autoritate în rândul Aes Sedai, cel puțin teoretic, și are rang egal cu un rege sau cu o regină. I se mai spune informal „Amyrlin“.) Ea mai folosea din când în când aceste încăperi, pentru că, în unele minți, ele mai păstrau o asociere cu puterea Tronului Amyrlin, însă, de cele mai multe ori, locuia și muncea aici. Pentru privesc. Dar nu cea cu vedere la oraș sau la râu, sau la păduri, ci cea pe care i-o oferea ceea ce se pregătea în perimetrul Turnului.

Săpături mari și fundații împânzeau ceea ce fusese odinioară terenul de pregătire al Paznicilor, precum și macarale înalte din lemn și stive alcătuite din bucăți de marmură și de granit. Zidarii și muncitorii mișunau pe șantier ca niște furnici. Pe porți pătrundea în perimetrul Turnului un râu nesfârșit de vagoane care transportau și mai multă piatră. Într-o parte, se afla un „model de lucru” din lemn, cum îl numeau zidarii, suficient de mare încât muncitorii să intre ghemuiți ca să vadă fiecare detaliu, unde trebuia așezată fiecare piatră. Cei mai mulți dintre muncitori însă nu știau să citească nici cuvintele, nici planurile zidarilor. „Modelul de lucru” era la fel de mare ca unele dintre conace.

Dacă un rege sau o regină avea un Palat, atunci Suprema Amyrlin de ce trebuia să se mulțumească, oare, cu niște apartamente puțin mai mari decât cele pe care le ocupau multe surori obișnuite? Palatul ei va egala în splendoare Turnul Alb și va avea o turlă mare, cu trei metri mai înaltă decât însuși Turnul. Zidarul-șef se îngălbenise la față când auzise asta. Turnul fusese construit de Ogierii, cu ajutorul surorilor care-și folosiseră puterile. Cu toate astea, nu fu nevoie să arunce decât o singură privire la fața Elaidei ca Jupânul Lerman să facă o plecăciune și s-o asigure, bălbâindu-se, că i se va face voia. De parcă ar fi avut încotro.

Ea strânse din buze, exasperată. Și-i dorea din nou pe meșterii Ogierii, însă ei stăteau ascunși în *așezările* lor dintr-un anumit motiv. Când apelase la ajutorul celei mai apropiate așezări, Jentoine, din Dealurile Negre, fusese refuzată. Deși politicos, tot

refuz era, fără să i se ofere nicio explicație, nici măcar Tronului Amyrlin. Ogierii erau solitari, în cel mai fericit caz. Sau poate doreau să se retragă dintr-o lume plină de frământări; Ogierii nu se implicau în conflictele oamenilor.

Elaida îi alungă cu hotărâre pe Ogierii din gândurile ei. Se mândrea cu faptul că făcea deosebirea între ceea ce ar putea fi și ceea ce nu putea fi. Ogierii erau o trivialitate. Contribuția lor în lume se rezuma la orașele pe care le construiseră cu mult timp în urmă și pe care le vizitau arareori, exceptând momentele în care erau nevoiți să facă anumite reparații.

Oamenii de jos, care mișunau ca niște gândaci prin șantier, o făceau să se încrunte ușor. Construcția înainta anevoie. Deși Ogierii nu mai intrau în discuție, poate va reuși totuși să întrebuițeze din nou Puterea. Puține surori dețineau adevărata forță de a mișca Pământul, însă nu era nevoie de prea multă forță ca să șlefuiști piatra sau să faci ranforsări ori să lipești blocurile din piatră. Da. În mintea ei, Palatul era terminat. Galerii cu coloane și domuri impresionante strălucind de poleială și singura turlă care se înalță până la cer... Își ridică ochii spre cerul senin, acolo unde s-ar fi aflat vârful turlei, și oftă îndelung. Da. Va da poruncă tocmai în acea zi.

În spatele ei, deasupra capului său, ceasul mare de perete bătut al Treilea Răsărit, iar în oraș, gongurile și clopotele marcau, de asemenea, ora. Însă de acolo, de sus, zgomotul abia dacă se auzea. Elaida se retrase de la fereastră zâmbind, își netezi rochia din mătase crem cu dungi roșii și își potrive pe umeri șalul lat cu dungi al Supremei Amyrlin.

Pe ceasul ornat și poleit, figurinele din aur, argint și email se mișcau în ritmul clinchetului. Pe un nivel, troloci cu coarne și boturi stăteau ascunși îndărătul mantiei unei Aes Sedai; pe un alt nivel, un bărbat reprezentând un Dragon fals încerca să evite fulgerele argintii care, evident, fuseseră trimise de o a doua soră. Iar în partea de sus a cadranului ceasului, un rege și o regină îngenuncheau în fața unei Supreme Amyrlin, care purta șalul din email cu Flacăra albă a Tar Valonului, sculptată dintr-o uriașă Piatră a Lunii, vizibilă pe o boltă din aur de deasupra capului său.

Deși nu râdea des, Elaida nu se putu abține să nu chicotească privind ceasul. Cemaile Sorenthaine, o Cenușie, îl blamase, visând

plină de speranță la o reîntoarcere la vremea dinainte de Războaiele Troloce, când niciun domnitor nu urca pe tron fără aprobarea Turnului. Însă se alesese praful atât de planurile lui Cemaile, cât și de ea și, vreme de trei secole, ceasul rămăsese într-un depozit prăfuit, fiind considerat o rușine pe care nimeni nu îndrăznea s-o afișeze. Până la Elaida. Roata Timpului se învărtea. Ce fusese cândva se putea întâmpla din nou. *Se va întâmpla* din nou.

Ceasornicul ticăia deasupra ușii care dădea înspre salon, înspre dormitor și garderobă. Tapiseriile fine, lucrări viu colorate din Tear și Kandor și Arad Doman, cusute cu fir de aur și fir de argint strălucind printre cele vopsite simplu, atârnavu fiecare în partea opusă perechii sale. Ei îi plăcuse întotdeauna ordinea. Covorul care acoperea cea mai mare parte a gresiei provenea din Tarabon. Avea modele roșii, verzi și aurii; covoarele de mătase erau cele mai valoroase. În fiecare colț al încăperii, trona câte un suport din marmură, gravat cu linii verticale simple, pe care era așezată câte o vază albă din porțelan fragil de la Oamenii Mării, în care se găseau câte două duzini de trandafiri roșii, aranjați cu grijă. Pentru ca florile să înflorească era nevoie de Putere, având în vedere seceta și căldura; o utilizare a acesteia merita osteneala, în opinia ei. Sculpturi ornamentale acopereau singurul scaun – în acele momente nimeni nu mai ședea în prezența ei – și masa de scris, însă în stilul izbitor specific orașului Cairhien. Era o încăpere simplă, de fapt, cu un tavan nu mai înalt de un metru, dar care îi era de-ajuns până când Palatul ei va fi gata. Îi era suficientă datorită priveliștii.

Scaunul cu spătar înalt conținea Flacăra albă a Tar Valonului, care străluci ca Piatra Lunii deasupra părului ei negru atunci când se așeză. Pe suprafața lustruită a mesei nu se afla nimic în afară de trei cutii Altaran smălțuite, aranjate cu grijă. Deschise cutia care înfățișa niște șoimi din aur care zburau printre norii albi și luă de pe grămada de rapoarte și scrisori o coală de hârtie subțire.

Citi pentru a suta oară, poate, mesajul adus din Cairhien de un porumbel în urmă cu douăsprezece zile. Puțini din Turn știau despre existența lui. Nimeni în afară de ea nu-i cunoștea conținutul. Și dacă l-ar fi citit, ar fi înțeles doar o frântură din semnificația lui. Acest gând aproape că o făcu din nou să râdă.

Inelul a fost vârat în botul taurului. Mă aștept la o zi frumoasă în piață.

Deși nu exista nicio semnătură, știa de la cine îl primise. Numai Galina Casban ar fi fost în stare să trimită acel mesaj minunat. Galina, căreia Elaida îi încredințase o sarcină pe care nu i-ar fi dat-o nimănui altcuiva în afară de ea. Nu că ar fi avut pe deplin încredere în cineva, însă în Conducătoarea Ajah Roșie avea mai multă încredere decât în oricine altcineva. La urma urmei, ea însăși se trăgea din frăția Ajah Roșie și, în multe privințe, încă se considera o soră Roșie.

Inelul a fost vârat în botul taurului.

Rand al'Thor – Dragonul Renăscut, bărbatul care păruse a fi pe punctul de a înghiți lumea, și pe urmă chiar înghițise o mare parte din ea – era protejat și se afla sub influența Galinei. Niciunul dintre cei care l-ar fi sprijinit nu știa acest lucru. Dacă ar fi existat și cea mai mică șansă să se afle, exprimarea ei ar fi fost diferită. Din mesajele anterioare, se pare că el redescoperise cum să Călătorească, o înzestrare pe care Aes Sedai o pierduseră de la Frângerea Lumii, și totuși acest lucru nu-i fusese de folos. Ba dimpotrivă, Galina îl utilizează în avantajul ei. Pare-se că el avea obiceiul să vină și să plece fără niciun avertisment. Cine ar fi bănuț că de astă dată el nu plecase, ci fusese luat? Elaidei îi veni să chicotească.

Peste o săptămână, două, cel mult, al'Thor se va afla în Turn, supravegheat îndeaproape și îndrumat în siguranță până când Tarmon Ga'don, cu dorința lui de a distruge lumea, se va fi încheiat. Era o nebunie să lași în libertate un om care putea Călători, mai ales omul despre care profeția spunea că trebuia să-l înfrunte pe Cel Întunecat în Tarmon Ga'don, sau Ultima Bătălie, o Lumină trimisă să strălucească în pofida vremurilor grele. Era nevoie de mulți ani pentru a rânduț lumea cum se cuvenea, fiindcă trebuia reparat mai întâi ceea ce stricase al'Thor.

Dezastrul pe care-l provocase nu se compara, firește, cu cel pe care l-ar fi stârnit în libertate. Ca să nu mai pomenim de posibilitatea de a fi omorât înainte să fie de vreun folos. Ei bine, acel tânăr neastâmpărat va fi legat în fașe și ținut în siguranță, ca un copilăș în brațele mamei lui, până când va sosi vremea să fie dus la muntele Shayol Ghul din Ținuturile Pârjolite, dincolo de Mana

Pustiitoare, și locul în care se afla temnița Celui Întunecat. După aceea, dacă el va supraviețui...

Elaida își țuguie buzele. Se pare că Profețiile Dragonului spuneau că el nu va supraviețui. Cu siguranță, ar fi fost mai bine așa.

– Mamă?

Elaida tresări când auzi vocea lui Alviarin Freidhen. Aceasta intrase fără să bată la ușă!

– Am primit vești de la Ajah, mamă.

Zveltă și afișând o mină serioasă, Alviarin purta șalul îngust și alb al Păstrătoarelor Cronicilor, care se asorta cu rochia ei, pentru a arăta că provenea din Ajah Albă. În gura ei, „mamă“ era mai puțin o formă de respect și mai mult o formulă de adresare de la egal la egal.

Prezența lui Alviarin era suficientă ca s-o indispuină pe Elaida. Faptul că Păstrătoarea Cronicilor provenea din Ajah Albă, și nu din cea Roșie, era ca o amintire neplăcută a slăbiciunii de care dăduse dovadă atunci când fusese aleasă. Era adevărat că o parte din acea amintire se risipise, însă nu de tot. Încă nu. Elaida se săturase să regrete faptul că avea prea puțini ochi și prea puține urechi dincolo de Andor. Și că predecesoarea ei și a lui Alviarin fugise – fusese ajutată să fugă; trebuie să fi avut ajutoare! – înainte ca să-i fie smulse cheile marii rețele de iscoade ale Supremei Amyrlin.

Ea își dorea mai mult decât orice acea rețea, care-i aparținea de drept. Prin tradiție, frățiile Ajah transmiteau Păstrătoarei frânturi de informații pe care iscoadele lor erau dispuse să le dezvăluie Supremei Amyrlin, însă Elaida era convinsă că femeia îi ascundea unele dintre aceste informații. Cu toate astea, ea nu le putea cere direct informații frățiilor Ajah. Era și așa suficient de rău să fii slab și fără să implori lumea. Sau Turnul, cea mai importantă parte a lumii.

Elaida păstra aceeași mină serioasă ca și cealaltă femeie, salutând-o doar din cap în timp ce se prefăcea că citea niște hârtii din cutia smălțuită. Ea le întoarse încet pe rând, apoi le așeză la fel de încet în cutie, fără să vadă măcar un cuvânt. A o face pe Alviarin să aștepte era teribil, pentru că era meschin, însă doar prin mijloace josnice o putea ataca pe cea care ar fi trebuit să-i fie servitoare.

O Supremă Amyrlin putea emite orice decret dorea, cuvântul ei era lege și era absolut. Totuși, în realitate, fără sprijinul Divanului Turnului, multe dintre aceste decrete nu erau decât cerneală și

hârtie irosite. Nicio soră n-ar ieși din cuvântul unei Amyrlin, cel puțin nu pe față, cu toate astea, multe decrete necesitau o sută de alte lucruri pentru a putea fi implementate. În cele mai multe cazuri, acest lucru se întâmpla anevoie, uneori atât de greu, încât nu se mai întâmpla nimic niciodată. Acestea erau departe de a fi cele mai bune cazuri.

Alviarin aștepta calmă precum un lac înghețat. Închizând cutia Altaran, Elaida lăsă afară coala de hârtie care anunța victoria ei sigură. O pipăi absentă, ca pe un talisman.

– Teslyn sau Joline au găsit, într-un final, de cuviință să trimită ceva mai mult decât vorbă că au sosit în siguranță?

Aceste cuvinte erau menite să-i reamintească lui Alviarin că niciuna nu trebuia să se considere imună. Nimănui nu-i păsa ce se întâmpla în Ebou Dar, cu atât mai puțin Elaidei; capitala Altarei ar fi putut să se prăbușească în mare și, în afară de negustori, nici măcar ceilalți locuitori din Altara n-ar fi observat. Însă Teslyn fusese membră a Divanului vreme de aproape cincisprezece ani înainte ca Elaida să-i poruncească să renunțe la poziția ei. Dacă Elaida ar putea trimite o Conducătoare – o Conducătoare Ajah Roșie – care-i susținuse ascendența de la ambasadoare la un tron minuscul, fără să fi știut cu adevărat cineva motivul, deși existaseră nenumărate rumori, atunci ar fi avut putere asupra tuturor. Cu Joline însă, lucrurile stăteau altfel. Își păstrase poziția pentru Ajah Verde doar câteva săptămâni și toată lumea era convinsă că frăția o alesese ca să demonstreze că nu se vor supune noii Amyrlin, care o pedepsise crunt. O asemenea obrăznicie nu putea fi trecută cu vederea, desigur, și nici nu fusese. Toată lumea știa asta.

Trebuia să-i reamintească lui Alviarin că și ea era vulnerabilă, însă pe chipul împietrit al femeii zvelte abia dacă se zărea un zâmbet. Atât timp cât Divanul rămânea așa cum era, ea era imună. Femeia frunzări hârtiile pe care le ținea în mână, alegând una.

– Nicio veste de la Teslyn sau de la Joline, mamă, nimic, dar cu veștile pe care le-ai primit până acum de la tronuri... rosti ea și zâmbetul i se transformă într-o grimasă frizând amuzamentul și deopotrivă răutatea. Toate recurg la orice tertipuri ca să vadă dacă ești la fel de puternică precum... predecesoarele tale.

Până și Alviarin dădea dovadă de suficient bun-simț încât să nu rostească numele femeii Suan Sanche în prezența ei. Era adevărat

însă ce spunea; fiecare rege și fiecare regină, chiar și nobilimea simplă se pare că-i testau limitele puterii. Trebuia să dea exemple.

– În orice caz, am primit vești din Ebou Dar. Prin Ajah Cenușie, continuă Alviarin aruncând o privire peste hârtie.

Oare accentuase acest cuvânt ca să răsucescă și mai mult cuțitul în rană?

– Se pare că Elayne Trakand și Nynaeve al'Meara sunt acolo. Se dau drept surori bune, cu binecuvântarea... *ambasadei*... rebele... de pe lângă Regina Tylin. Mai există alte două surori, neidentificate, care e posibil să facă la fel. Lista celor care sunt de partea rebelilor este incompletă. Sau s-ar putea să fie doar însoțitoare. Ajah Cenușie nu știe sigur.

– De ce s-ar afla în Ebou Dar? întrebă Elaida cu dispreț. Cu siguranță, Teslyn ar fi trimis vești despre *asta*. Cred că Ajah Cenușie răspândește zvonuri. În mesaj, Tarna spunea că ele se află cu rebelele din Salidar.

Tarna Feir îi raportase și lui Sivan Sanche. Iar Logain Ablar răspândise acele minciuni sfruntate pe care nicio soră Roșie nu s-ar fi ostenit să le recunoască, darămite să le nege. Dacă Sanche nu era implicată în aceste fapte obscure, atunci soarele să răsară de la apus în ziua următoare. De ce nu murise sau n-avusese decența să dispară, la fel ca alte femei ferecate?

Ea se abținu să nu inspire adânc. Logain va putea fi spânzurat în tăcere de îndată ce se va ocupa de rebele; majoritatea lumii îl credea de mult mort. Acea minciună sfruntată, cum că Ajah Roșie îl pusese să joace rolul falsului Dragon, va muri odată cu el. Și după ce problema rebelilor va fi rezolvată, Sanche va fi obligată să predea cheile rețelei iscoadelor, care-i aparțineau Supremei Amyrlin, și să rostească numele trădătorilor care o ajutaseră să fugă. Era în van să sperii că Alviarin va fi numită printre ei.

– Nu mi-o imaginez pe al'Meara dând fuga în Ebou Dar și pretinzând că este Aes Sedai, așa cum nu mi-o imaginez nici pe Elayne. Tu poți?

– Dar ai porunci să fie găsită Elayne, mamă. Ai spus că este la fel de important ca și a-l pune în lesă pe al'Thor. Atunci când ea s-a aflat în mijlocul a trei sute de rebele în Salidar, acest lucru a fost imposibil, însă nu se va bucura de aceeași protecție în Palatul Tarasin.

– N-am timp pentru bârfe și zvonuri.

Elaida pronunță fiecare cuvânt cu dispreț. Oare Alviarin știa mai mult decât ar fi trebuit despre al'Thor și lesă?

– Îți sugerez să recitești raportul Tarnei, apoi să te întrebi dacă *rebelele* ar permite ca o Aleasă să aibă pretenții la șal.

Alviarin așteptă cu o răbdare vizibilă ca ea să termine, apoi privi cu atenție teancul din mână și scoase alte patru coli de hârtie.

– Iscoada Cenușie a trimis desene, spuse ea sec, întinzându-i paginile. N-o fi el artist, însă Elayne și Nynaeve pot fi ușor de recunoscut.

După o clipă, văzând că Elaida refuză să ia desenele, le vâri sub celelalte foi.

Elaida simți cum se îmbujorează din cauza furiei și a stânjenelii. Alviarin o îndrumase în mod voit în această direcție, atunci când hotărâse să nu-i arate desenele de la început. Igonorând acest lucru – orice altceva ar fi încă și mai stânjenitor –, ea îi zise pe un ton rece:

– Vreau să puneți mâna pe ele și să le aduceți la mine.

Lipsa de curiozitate de pe fața lui Alviarin o făcu pe Elaida să se întrebe din nou cât de multe știa femeia din ceea ce n-ar fi trebuit să știe. Al'Meara ar putea oferi informații despre al'Thor, având în vedere că era din același sat cu el. Toate surorile știau asta, așa cum știau că Elayne era Domnița-Moștenitoare a Andorului și că mama ei murise. Zvonurile vagi care o legau pe Morgase de Mantiile Albe erau niște bagatele, fiindcă ea n-ar fi cerut niciodată ajutorul Copiilor Luminii. Ea era moartă, nu i se găsisse nici măcar trupul, iar Elayne va deveni Regină. Dacă ar putea fi îndepărtată de rebele, înainte ca familiile din Andor să apuce s-o pună pe Dyelin pe Tronul Leului! Nu toată lumea știa ce o făcea pe Elayne să fie mai importantă decât un alt nobil cu pretenții la tron. În afară de faptul că, într-o bună zi, va fi o Aes Sedai, bineînțeles.

Elaida avea viziuni uneori, o înzestrare despre care mulți credeau că și-o pierduse. Cu mult timp în urmă, ea prevestise că Familia Regală din Andor știa cum se putea câștiga Ultima Bătălie. După douăzeci și cinci de ani, poate mai mult, de îndată ce devenise evident că Morgase Trakand va accede la tron prin Succesiune, Elaida se atașă de față, așa cum era și în acel moment. Elaida nu știa de ce Elayne avea o importanță crucială, însă

prevestirile nu mințeau niciodată. Uneori, ea detesta această înzestrare. La fel și lucrurile pe care nu le putea controla.

– Le vreau pe toate patru, Alviarin.

Celelalte două nu erau importante, evident, însă nu voia să riște deloc.

– Transmite-i de îndată porunca mea lui Teslyn. Spune-i atât ei, cât și Jolinei că, dacă nu vor trimite rapoarte periodice de acum înainte, vor ajunge să-și dorească să nu se fi născut. Include și informațiile de la femeia numită Ronde Macura.

Ea strâmbă din buze când rosti acest ultim cuvânt.

Acest nume o făcu și pe Alviarin să se simtă inconfortabil și nu era de mirare. Infuzia dezgustătoare a Rondei Macura ar fi făcut-o pe oricare dintre surori să se simtă inconfortabil. Planta cu rădăcini tip furculiță nu era letală – cel puțin te trezeai dacă beai suficient încât să adormi –, dar un ceai care paraliza capacitatea unei femei de a controla Puterea părea special făcut pentru Aes Sedai. Păcat că informația nu fusese primită înainte să plece Galina; dacă rădăcina avea același efect asupra bărbaților ca și asupra femeilor, i-ar fi înlesnit considerabil sarcina.

Stinghereala lui Alviarin dură doar o clipă; într-o fracțiune de secundă, ea își recăpătă sângele-rece, devenind impenetrabilă ca un zid de gheață.

– Cum dorești, mamă. Sunt sigură că nu vor pregeta să se supună, cum, desigur, ar trebui.

Un val de iritare o străbătu pe Elaïda, ca un foc care mistuie brusc o pășune uscată. Soarta lumii se afla în mâinile ei, însă dinainte îi apăreau mereu obstacole meschine. Nu era suficient de rău că trebuia să se ocupe de rebele și de domnitori recalcitranți, mai avea de-a face și cu multe Conducătoare Ajah care bombăneau pe la spatele ei, oferind un teren propice pentru cealaltă femeie. Doar șase ascultau cu supunere de ea și bănuia că tot la fel de multe ascultau de Alviarin înainte să-și dea votul. Cu siguranță, nimic important nu trecea de Divan fără consimțământul lui Freidhen. Nu era o încuviințare fâțișă, nici o recunoaștere că Alviarin deținea puțin mai multă influență sau putere decât ar trebui să dețină o Păstrătoare, dar dacă Freidhen se opunea... Cel puțin, nu merseseră până într-acolo încât să respingă tot ceea ce le trimitea Elaïda. Își târau, pur și simplu, picioarele și prea adesea lăsau ceea ce-și dorea

ea să zacă pe jos. Un lucru mărunț și demn de milă pentru care să te bucuri. Unele Amyrlin deveniseră niște marionete odată ce Divanul prinsese gustul de a respinge ceea ce propuneau ele.

Ea își strânse pumnii, iar coala de hârtie foșni oarecum ciudat, chiar sinistru.

Inelul a fost vârat în botul taurului.

Alviarin era la fel de inexpressivă ca o statuie din marmură, însă Elaïdei nu-i mai păsa. Păstorul era în drum spre ea. Rebelele vor fi nimicite și Divanul intimidat, Alviarin va fi îngenuncheată și toți domnitorii arțăgoși, de la Regina Tenobia din Saldaea, care se ascunsese ca să-l evite pe emisarul ei, și până la Regele Mattin Stepaneos din Illian, care încerca din nou să joace la mai multe capete, dar și să cadă la o înțelegere cu ea și cu Mantiile Albe, precum și cu al'Thor din câte știa ea. Elayne va fi așezată pe tronul din Caemlyn, fără ca fratele ei s-o împiedice și cu recunoașterea deplină a celei care o așezase acolo. După puțin timp petrecut în Turn, fata va deveni ca lutul moale în mâinile Elaïdei.

– Vreau ca *bărbații aceia* să fie eliminați, Alviarin.

Nu era nevoie să spună la cine se referea; de fapt, jumătate din Turn nu conținea să vorbească despre *acei bărbați* din Turnul lor Negru, iar cealaltă jumătate șușotea despre ei pe la colțuri.

– Există niște rapoarte tulburătoare, mamă.

Alviarin răsfoi din nou hârtiile, însă Elaïda credea că făcea asta doar ca să aibă o ocupație. Nu scoase din teanc nicio altă foaie de hârtie. Dacă nimic altceva n-o tulbura pe femeie, atunci cea mizerie spurcată din afara Caemlyn trebuie s-o fi tulburat.

– *Alte zvonuri?* Crezi poveștile acelea despre turma aia compusă din mii de suflete, care s-a strâns la Caemlyn drept răspuns la cea *amnistie* obscenă?

Nu se compara nici pe jumătate cu ceea ce făcuse al'Thor; nu era motiv de îngrijorare. Nu era decât o grămadă de mizerie, care trebuia îndepărtată înainte ca Elayne să fie încoronată în Caemlyn.

– Firește că nu, mamă, dar...

– Toveine se va ocupa de asta; sarcina aceasta aparține Roșiilor.

Toveine Gazal stătuse cincisprezece ani departe de Turn, până când Elaïda o chemase înapoi. Celelalte două Conducătoare Ajah Roșii care demisionaseră și se retrăseseră „de bunăvoie”, concomitent, erau între timp femei cu ochi încruntați, însă, spre

deosebire de Lirene și de Tsutama, Toveine nu făcuse decât să se călească pe durata exilului.

– Va fi însoțită de cincizeci de surori.

Elaida era convinsă că în acel Turn *Negru* nu existau mai mult de doi sau trei bărbați care puteau, într-adevăr, să controleze Puterea. Cincizeci de surori le-ar fi făcut față cu ușurință. Oricum, ar fi existat și alții care să le dea bătăi de cap: linge-blide, adepți, idioți plini de speranțe deșarte și ambiții nebunești.

– Și va lua cu ea și o sută – nu, două sute – de gărzi.

– Ești convinsă că este o decizie înțeleaptă? Zvonurile cum că ar fi cu miile sunt, cu siguranță, o nebulie, însă o iscoadă Verde din Caemlyn pretinde că sunt peste patru sute în Turnul *Negru*. E un tip deștept. Se pare că a numărat căruțele cu provizii care ies din oraș. Presupun că știi despre zvonul cum că Mazrim Taim ar fi cu ei.

Elaida se luptă să nu lase să i se citească nimic pe chip, dar abia dacă reuși. Interzisese ca numele lui Taim să mai fie rostit și era dureros că nu cuteza – nu îndrăzne! – s-o admonesteze pe Alviarin. Femeia o privi drept în ochi; observă absența de astă dată a unei exclamații gen „Mamă!“, fie și rostită de mântuială. Și *îndrăzneala* de a o întreba dacă hotărârile ei erau *înțelepte!* Ea era Suprema Amyrlin! Nu prima între egali; Suprema Amyrlin!

Când o deschise pe cea mai mare dintre cutiile lăcuite, aceasta lăsă să se vadă niște figurine sculptate în fildeș, așezate pe catifea cenușie. De cele mai multe ori se liniștea atunci când se ocupa de colecția ei, însă mai mult, asemenea croșetatului care-i făcea plăcere, îi transmitea persoanei din subordine să-și vadă lungul nasului, atunci când părea că acorda mai multă atenție figurinelor decât ce-i spusese. După ce își plimbă degetele mai întâi peste o pisică splendidă, cu blană netedă, apoi peste o femeie în robă cu un animăluț ciudat, vreo fantezie a sculptorului, care semăna care avea un bărbat acoperit de păr, ghemuit pe umărul ei, Elaida alese, într-un final, un pește care se unduia, sculptat cu atâta finețe, încât părea real în ciuda fildeșului îngălbenit de ani.

– O gloată de patru sute, Alviarin.

Era deja mai calmă, deoarece grimasa lui Alviarin dispăruse. Deși dură doar o fracțiune de secundă, ea savură fiecare fisură de pe chipul împietrit al femeii.

– Măcar de ar fi atât de mulți. Numai un prost ar crede că mai mult de unul sau doi ar putea conduce Puterea. Cel mult! În zece ani, am descoperit doar șase bărbați cu această abilitate. Doar douăzeci și patru în ultimii douăzeci de ani. Iar tu știi că am scotocit prin tot ținutul. Cât despre Taim...

Numele îi stărnea fiori; singurul Dragon fals care scăpase vreodată să nu fie liniștit de mâna femeilor Aes Sedai. Nu era un lucru pe care și-l dorea apărut în Cronicile din timpul domniei ei, cu siguranță nu până când se va hotări cum să fie amintit. Până în acel moment, în Cronici nu mai apăruse nimic după ce el fusese capturat.

Ea își trecu degetul mare peste solzii peștelui.

– Este mort, Alviarin, altminteri am fi auzit de mult vești de la el. Și nu-l slujește pe al'Thor. Crezi că a trecut de la a pretinde că este Dragonul Renăscut la a-i *sluji* Dragonului Renăscut? Ai convingerea că ar putea fi în Caemlyn fără ca Davram Bashere să încerce măcar să-l ucidă?

Ea își trecu mai repede degetul mare peste peștele de fildeș, când își aminti că Mareșalul General din Saldaea se afla în Caemlyn și primea ordine de la al'Thor. *Ce pune la cale* Tenobia? Însă Elaida ținu totul pentru ea, afișând o expresie la fel de calmă precum cea a figurinelor ei.

– Douăzeci și patru este un număr periculos ca să-l rostești cu voce tare, zise Alviarin cu un calm de rău augur, la fel de periculos ca și două sute. Cronicile amintesc doar de șaisprezece. Ultimul lucru de care am avea nevoie acum ar fi ca anii aceștia să se dea din nou înapoi. Sau ca surorile, care știi doar ceea ce li s-a spus, să afle adevărul. Până și cele pe care le-ai adus înapoi tac.

Elaida afișă o expresie amuzată. Din câte știa ea, Alviarin aflase adevărul despre acei ani când fusese pregătită pentru a deveni Păstrătoare, însă cunoștințele ei erau personale. Nu că Alviarin ar fi avut de unde să știe asta. Nu cu certitudine, oricum.

– Fiică, nu mi-e teamă, indiferent ce se va afla. Cine mă va pedepsi pe *mine* și cu ce motiv?

Deși ocoli adevărul cu tact, cealaltă femeie nu păru prea impresionată.

– Cronicile amintesc despre o serie de Supreme Amyrlin care au fost pedepsite public, de obicei, pentru motive obscure, dar mi